ΈΤΟΣ ΣΤ' ΈΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1896 ΑΡΙΘ 41

ΗΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὡς συνέργάται δεκτοὶ πάντες
Συνδρομαὶ δεκταὶ
εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους,
προπληρωτέαι.

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἕκαστον φύλλον λεπτὰ 15
Πώλησις εἰς τὰ κιόσκια καὶ πρακτορεῖα. Τόμοι ἁπλ. δρ.10, χρυσόδ. 12
Ἐξωτερικῷ φράγκα 14.

ΓΡΑΦΕΙΑ ἐν ὁδῷ Ὁμήρου, 13 παρὰ τὸν Δυτικὸν ναόν. —ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ.δρ. 8,—Ἐξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Νενικήκαμεν ὑπὸ Φ. Πρίντεζη.—Χαρίλαος Τρικούπης (μετ' εἰκόνος) ὑπὸ Ροῦ.—Φυσικὴ περὶ νεφῶν καὶ βροχῶν ὑπὸ Π. Δ. Ἠλιοπούλου. — Ἄχ ἡ χαρὰ ἔχει πτερὰ ὑπὸ Κλεάνδρου.— Τὸ μυστικό μου ὑπὸ Γ. Καρυστινάκη.— Ὁ δεινὸς ἱεροκήρυξ Δεδόν.Τὸ ζήτημα τῶν ἐν Γαλλίᾳ φοιτητῶν—Πολὺ ἀργὰ (διήγημα πρωτότυπον) ὑπὸ Εὐαγγελίας Κορωναίου.— Ἀνάγλυφα Θομηρικὰ Δ. Θ —Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ἐξαδέλφης μου Λίτσας ὑπὸ Ε.Κορωναίου.— Θέασος Παντοπούλου-Καρδοβέλλη.

Η ΦΥΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΜΑΙΟΥ

ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟ 7ον ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΤΟΣ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΑΥΤΗΣ

ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΕΙΣ ΔΙΠΛΟΥΝ ΣΧΗΜΑ

ΜΕΤ' ΩΡΑΙΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΚΑΙ ΕΚΤΑΚΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Θὰ περιέχῃ ἐκτὸς τῆς συνήθους ὕλης καὶ ἐπιφυλλίδα ἐν ἰδιαιτέρῳ παραρτήματι ἐκ τῶν νεωτέρων διηγημάτων ὡς καὶ τὴν χρονογραφικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ

Ἡ Ἑλλὰς ἐνίκησε καὶ οὐδεὶς ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλῃ. Τὸ προείπομεν.

Εἰς προγενέστερον ἡμῶν φύλλον ποιοῦντες τὴν εἰσαγωγὴν τῶν νέων ἀγώνων παρ' ἡμῖν, εἴπομεν, ὅτι ἡ ἀνακαίνισις τῶν Ἀρχαίων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐνέχει σπουδαιοτάτην ἔννοιαν ὑπὸ ἔποψιν ἐθνισμοῦ καὶ ἱστορίας, πολιτισμοῦ καὶ προόδου, ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς καρπώσεως διὰ τὸν ἑλληνισμὸν σύμπαντα, καὶ ὅτι συνεχίζοντες αὐτούς, ἠθέλομεν ἐπιδείξει πρὸς τὴν μεγάλην προθυμίαν τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ πνεύματος πολύτιμον ἐργασίαν, εὑρὺ μέλλον, εὐγενῆ ψυχήν, μεγάλην καρδίαν, ἀπεριόριστον βούλησιν καὶ διάθεσιν, ἀκαταπόνητον δρᾶσιν ἐνδελεχῆ καὶ ἐπισταμένην μελέτην, θευμασίαν πρόοδον καὶ τέλος προσόντα, ἅτινα προστιθέμενα εἰς τὸν κυανοῦν τοῦ Παρθενῶνος καὶ τοῦ Παναθηναϊκοῦ οὐρανόν, θέλουσι προσδώσει εἰς τὴν ἀνακαινιζομένην ἤδη ταύτην ἑορτὴν χαρακτηριστικὴν εἰκόνα, ἀνταξίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς.

Καὶ δὲν ἠπατήθημεν, διότι ἀκολουθοῦμεν κατὰ βῆμα τὴν πρόοδον τοῦ τόπου τούτου καὶ γνωρίζομεν καλῶς τὰ διέποντα ἡμᾶς συστήματα.

Καὶ νενικήκαμεν. Ἡ δὲ Εὐρώπη καλῶς ἰδοῦσα τὰ προσόντα ἡμῶν ταῦτα, καὶ ἐκτιμήσασα αὐτὰ ὀρθῶς καὶ δικαίως ἀνέθηκεν ἡμῖν τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ ἀγῶνος τῆς πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς δράσεως τῆς συγχρόνου ἐποχῆς! Ἐφεξῆς δὲ ἡ Ἑλλὰς θὰ πρωταγωνιστῇ ἐν τούτοις.

Διὰ τῆς ἐμφανίσεως δὲ τοῦ πρώτου Ἕλληνος ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος εἰς τὸ Στάδιον ἐνώπιον τοῦ κολοσσοῦ ἐκείνου τῆς συγχρόνου προόδου καὶ τῆς θριαμβευτικῆς αὐτοῦ διόδου ἀνὰ μέσον ἑκατὸν καὶ πλέον χιλιάδων παλλουσῶν καρδιῶν ἐτίθετο ἡ σφραγὶς τῆς ἑλληνικῆς ἀναπτύξεως καὶ μεγαλοφυΐας.

Τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος ἦτο σημαντικόν. Ὁ δὲ Μαραθώνιος δρόμος ἔλυσε τὸ ζήτημα τῆς πρωτείας τῶν λαῶν. Οὐδεὶς δ' ἐφεξῆς θὰ τολμήσῃ νὰ θέσῃ τὸν Ἕλληνα εἰς κατωτέραν βαθμίδα. Ὁ ἐλάχιστος ὑπολογισμὸς καὶ ἡ ἀπονωτέρα σκέψις τῆς παραβολῆς τῶν ἀγωνισμάτων, ἀθλητικῶν, γυμναστικῶν, δρομικῶν καὶ σκοπευτικῶν, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς διεπούσας περιστάσεις, πληθυσμοῦ καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως ἡμῶν, φέρει αὐτὸν εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα.

Εἰς δὲ τοὺς μέλλοντας διεθνεῖς ἀγῶνας ὁπουδήποτε καὶ ἂν γίνωσιν, ἡ μὲν ἀπουσία τοῦ Ἕλληνος ἐντελῶς θέλει ἀμαυρώσει αὐτούς, ἡ δὲ παρουσία του θέλει ἁπλέτως τοὺς λαμπρύνει.

Νενικήκαμεν! διότι ἐφεξῆς θέλουσι καταπαύσει αἱ περὶ φυλετικῆς καταγωγῆς αὐτοῦ ἀμφιβολίαι τῶν ἀπαισιοδόξων ἐνίων εὐρωπαίων, ἡ δὲ θαυμασία πλαστικότης καὶ εὐμέλεια τοῦ σωματικοῦ ἑλληνικοῦ κάλλους θέλει καταπλήξει, περιερχομένη ἐν θριάμβῳ τὰ ὄμματα τῶν λαῶν τῆς ὑφηλίου.

Καὶ ἤδη μὴ καθεύδωμεν! ἀλλ' ἑτοιμαζώμεθα διὰ τὸ κλέος καὶ τὴν ἀνασύστασιν τῆς ἀρχαίας ἡμῶν χώρας, τὴν ἀφετηρίαν τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ὁποίας μᾶς δίδει αὐτὴ ἡ εὐγνωμονοῦσα ἡμᾶς διὰ τὰ

φῶτα ἐκείνων φίλη Εὐρώπη, ἥτις λύουσα ἡμῶν ἤδη τὰς χεῖρας, δίδει τὸ σύνθημα καὶ τῆς διαλύσεως τῆς ἀνυπομόνου πλέον καταστάσης ἐκείνης ὑπομονῆς μας καὶ μᾶς παρέχει πλέον εὐρὺ τὸ στάδιον τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προόδου!

Ἐργασθῶμεν!

Φρ. Πρίντεζης.

ΧΑΡΙΔΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Διελθὼν τὸ ἐν Ἀθήναις γυμνάσιον, καθ'ὃν χρόνον διηύθυνεν αὐτὸ ὁ ἀοίδημος Γεννάδιος, κατετάχθη ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου διήκουσε τὰς ἐν αὐτῇ παραδόσεις ἐπὶ τρία ἔτη. Μετὰ τοῦτο ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους πρὸς ἐξακολούθησιν καὶ ἀποπεράτωσιν τῶν νομικῶν αὐτοῦ σπουδῶν. Ἐκεῖ ἀποπερατώσας αὐτὰς καὶ τυχὼν τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος, ἐσκέφθη, ὅτι πρὸς τελειοποίησιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ δικαίου εἶχεν ἀνάγκην καὶ πείρας τινός. Ὅπως δ' ὠφεληθῇ ἐκ τῶν συζητήσεων τῶν ἐξόχων τῆς Γαλλίας νομομαθῶν, ἐζήτησε καὶ διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ δικηγορικοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπηρετήσας ὡς τοιοῦτος ἐν τῷ Συλλόγῳ τῶν δικηγόρων ἐφ' ὅσον ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην χάριν τῆς ἐπιστήμης, κατέλιπε τὴν Γαλλίαν ἐν ἔτει 1856 καὶ μετέβη παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, πρεσβευτῇ ἐν Λονδίνῳ. Διορισθεὶς παρὰ τῆς τότε κυβερνήσεως γραμματεὺς τοῦ πατρός του διηύθυνεν ἐπὶ ἑξαετίαν ὅλην τὴν ἐν Λονδίνῳ πρεσβείαν ἀναπληρῶν τὸν ποδαλγοῦντα πατέρα του.

Ὁ Τρικούπης παιδιόθεν ἐπεδίδετο εἰς πάντα τὰ ζητήματα καὶ εὐχερῶς ἀντελαμβάνετο ὅλων τῶν προβλημάτων.

Ἐπελθούσης κατὰ τὸ 1862 τῆς πολιτικῆς ἐν Ἑλλάδι μεταβολῆς καὶ καταργηθεισῶν, λόγῳ οἰκονομίας, τῶν πρεσβειῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἔκτοτε ἀπεφάσισε νὰ πολιτευθῇ.

Ἐν Ἀθήναις εὑρισκόμενος ἐξελέγη πληρεξούσιος ἀπὸ τῆς ἐν Ἀγλίᾳ ἑλληνικῆς κοινότητος καὶ μετέσχε τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, χωρὶς νὰ καταταχθῇ εἰς οὐδὲν τῶν ἐν αὐτῷ κρατούντων κομμάτων.

Ἀποφασισθείσης τότε ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, ἡ κυβέρνησις τοῦ Παλμερστῶνος, θέλουσα νὰ μετριάσῃ τὴν παραχώρησιν ταύτην ἢ μᾶλλον νὰ καταστήσῃ τὸ δῶρον ἄδωρον, περιέβαλεν αὐτὴν διὰ τοῦ βαρέος ὅρου τῆς κατεδαφίσεως ἁπάντων τῶν ἐν Κερκύρᾳ φρουρίων. Παρέστη ἑπομένως ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποστολῆς ἀντιπροσώπου ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως πρὸς διαπραγμάτευσιν τοῦ ζητήματος τούτου. Ὁ τότε πρωθυπουργὸς ἀείδιμος Ζηνόβιος Βάλβης διώρισε τὸν Τρικούπην.

Εἶτα δυσφορῶν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας ἤρξατο δημοσιογραφῶν ἐν τοῖς «Καιροῖς» ὅπου ἐδημοσίευσε καὶ τὸ πολύκροτον ἄρθρον. «Τὶς πταίει» δι' ὅπερ κατεδιώχθη, ἀλλ' ἀπηλάγη τῆς κατηγορίας αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ἐφετείου. Ἔφερε τὸν μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος καὶ οὐδὲν ἄλλο ἔφερε παράσημον, πλὴν μεγαλοσταύρων πλείστων ἐθνῶν.

Τὰ δημοσιευθέντα μεταξὺ Τρικούπη καὶ Παλμερστῶνος ἔγγραφα, ἅτινα εἰς ἴδιον τόμον συλλεχθέντα ἐδημοσιεύθησαν, ἐθεωρήθησαν ὡς ἡ ἀπαρχὴ τοῦ πολιτικοῦ σταδίου τοῦ νεαροῦ διπλωμάτου. Τὸν τόμον τοῦτον κρατῶν εἰς χεῖρας ὁ μακαρίτης Κουμουνδοῦρος, ἔλεγεν ὅτι διαβλέπει εἰς τὸν Χαρίλαον Τρικούπην διακεκριμμένον διπλωμάτην.

Εἰς τὸ μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν ὑπουργεῖον τὸ 1867, ἀπετέλεσεν μέρος ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν. Εἰργάσθη πρὸς καταπολέμησιν τῶν τότε δυσχερειῶν ἕνεκα τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Κρήτης, ἣν τὸ ὑπουργεῖον τοῦ 1867 ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τοῦ προκατόχου. Εἰργάσθη δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς ναυτικῆς παρασκευῆς.

Ἐν ἔτει 1857 ὁ Τρικούπης ἐκλήθη νὰ σχηματίσῃ ὑπουργεῖον καὶ ἐσχημάτισε τοιοῦτον ἐπονομασθὲν τότε διαβατικόν. Τὸ πρῶτον τότε ἐνήργησεν ἐκλογάς, αἵτινες διεκρίθησαν διὰ τὸ ἀνεπηρέαστον καὶ τὴν νομιμότητά των.

Μετὰ ταῦτα ὁ Τρικούπης ἐσχημάτισεν ἑπτάκις πρωθυπουργός. Διετέλεσεν ἐπανειλημμένως ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, τῶν Στρατιωτικῶν, τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀλλ' αἱ ἐπακολουθήσασαι δειναὶ γνωσταὶ περιστάσεις τῆς χώρας, ἀπεμάκρυναν αὐτὸν τῆς ἐνεργοῦς πολιτικῆς, ὅπου εὗρε τὸν θάνατον, τὸν μόνον παρήγορον τῆς οἰχομένης δόξης.

Ροῦς.

ΦΥΣΙΚΗ

ΠΕΡΙ ΝΕΦΩΝ ΚΑΙ ΒΡΟΧΩΝ

Τὰ νέφη παρουσιάζονται ποικιλόμορφα ἐπ' ἄπειρον καὶ ποικιλόχροα. Ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσῃ τις νέφος τι ἐπί τινα χρόνον καὶ θὰ ἴδῃ, ὅτι τοῦτο μεταβάλλει μορφὴν ἐν πλείονι ἢ ἐλάττονι χρόνῳ, ἢ διαιρούμενον εἰς ἄλλα μικρότερα νέφη ἢ αὐξανόμενον τὸν ὄγκον του, ἢ μειούμενον, ἢ τέλος ἀφανιζόμενον ἐντελῶς. Οἱ παρατηρηταὶ ἀνήγαγον πάσας ταύτας τὰς μορφάς, τὰς τόσον ποικίλας, τῶν νεφῶν εἰς τέσσαρας κυρίως τάξεις, διὰ λατινικῶν ὅρων δηλουμένας·

α'. Οἱ cirri (κροσσοί, ἢ θύσανοι) εἰσὶ νέφη λευκά, ἐνίοτε δὲ μόλις ὁρατά, καὶ πάντοτε εἰς λίαν ὑψηλὰ στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας αἰωρούμενα· ἔχουσι δὲ μορφὴν πτερῶν κονδυλίων. Τὰ νέφη ταῦτα σχηματίζονται ἐκ λεπτῶν βελονοειδῶν τεμαχίων πάγων, καὶ οὐχὶ ἐξ ἀτμοῦ φλυκταινώδους, ὡς τὰ λοιπὰ νέφη καὶ αἱ ὁμίχλαι.

Τοῦτο δ' ἀπεδείχθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἅλων, ἤτοι κύκλων κεχρωματισμένων, αἵτινες παράγονται ἐκ τῶν νεφῶν, διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Σελήνης. Συνηθέστερον αἱ ἅλωες παρατηροῦνται περὶξ τῆς Σελήνης· διότι τὸ ζωηρὸν φῶς τοῦ Ἡλίου ἐμποδίζει νὰ διακρίνωμεν τὰς σχηματιζομένας ἅλωας περὶ τὸ ἄστρον τοῦτο. Ἀλλ' ὅταν παρατηροῦνται οἱ cirri ἐντὸς μελανοῦ κατόπτρου, διακρίνονται σχεδὸν πάντοτε ἴχνη τῆς ἅλως. Ἡ ἐμφάνισις τῶν ἅλων θεωρεῖται ἐλλόγως ὡς προάγγελὸς βροχῆς, τοὐλάχιστον εἰς τὰ κλίματά μας, διότι αὗται ἐνδεικνύουσι τὴν ὕπαρξιν τῶν cirrorum, ἤτοι κροσσῶν ἢ θυσάνων, ὁπότε παρατηρεῖται χαμήλωσις τῆς βαρομετρικῆς στήλης.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέῃ τις τὰς ἅλωας μετὰ τῶν στεφανῶν, τὰς ὁποίας βλέπει σχηματιζομένας περὶ τὸν Ἥλιον ἢ τὴν Σελήνην, ὅτε ὁμίχλη τις ἢ λεπτὸν νέφος τοῦ εἴδους τοῦ σωροῦ (cumulus) παρενετέθη μεταξὺ τῶν οὐρανίων τούτων σωμάτων καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ παρατηρητοῦ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παράγεται ἐκ τῶν ἐκτροπῶν, τὰς ὁποίας προξενοῦσιν εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ φωτὸς αἱ φυσαλίδες τῶν ἀτμῶν,

αἱ συνιστῶσαι τὰ νέφη. Δύναται δὲ πᾶς τις νὰ παραγάγῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρῶν τὴν φλόγα λαμπτῆρος ἢ κηρίου διὰ τινος ὀέλου, ἥνπερ ἐθάμβωσεν ἄνωθεν διὰ τοῦ ἀτμοῦ τοῦ στόματός του ἢ δι' ἀτμοῦ ζέοντος ὕδατος. Δύναται δὲ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ κεχρωματισμένους κροσσούς, παραγομένους ἐξ ἀναλόγου αἰτίας, ἀντικαθιστῶν τὴν ὕελον διὰ πένας ἐχούσης τὰ πτίλα της, ἢ διὰ τεμαχίου λεπτῆς μουσελίνης. Διακρίνονται δὲ τότε ἐκ πρώτης ὄψεως αἱ στεφάναι καὶ αἱ ἅλωες· ἐν αὐταῖς δὲ τὸ ἐρυθρὸν εἶνε πάντοτε πλησιέστερον τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Σελήνης, παρὰ τὸ κυανοῦν. Τὸ ἀντίθετον συμβαίνει εἰς τὰς στεφάνας. Βασιζόμενός τις ἐπὶ τῶν διαστάσεων τῶν στεφανῶν, δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὴν διάμετρον τῶν φυσαλίδων, αἵτινες συνιστῶσι τὰ νέφη. Ἡ διάμετρος αὕτη εἶνε 2 ἕως 3 ἑκατοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου. Ὅταν δὲ αἱ φυσαλίδες μεγεθύνωνται, τὰ νέφη εἰσὶν ἕτοιμα νὰ ἀναλυθῶσιν εἰς βροχήν, καὶ περὶ τούτου εἰδοποιεῖται τις ἐκ τῆς διαστάσεως τῆς διαμέτρου τῶν στεφανῶν, ἥτις θεωρεῖται ὡς σημεῖον βροχῆς.

β'. Οἱ cumuli (σωροί) εἰσὶ νέφη περαιούμενα ὑπὸ κυρτῶν ἐπιφανειῶν, ἀποτελουσῶν στρογγύλα σώματα καὶ πολλάκις κεχρωματισμένα διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων. Τὰ προβατοειδῆ νέφη, ἤτοι τὰ ἔχοντα τὸ σχῆμα ὅμοιον προβάτων πλανωμένων, ἀνήκουσιν εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Οἱ ζωγράφοι τὰ νέφη τῆς δευτέρας ταύτης τάξεως προτιμῶσιν εἰς τὰς ζωγραφίας των.

γ'. Οἱ Stratus (στρώματα) εἰσὶ νέφη διατεθειμένα κατὰ σειρὰς παραλλήλους καὶ συνηθέστερον ὁριζοντείας, καὶ ἅτινα παρακολουθοῦσι τὸν Ἥλιον εἰς τὴν δύσιν του.

δ'. Οἱ nimbi (γνόφοι) εἰσὶ νέφη κεχρωματισμένα διὰ χρώματος βαθέος καὶ σχῆμα ἔχοντα λίαν ἀνώμαλον, διαλυόμενα δὲ εἰς βροχήν.

Δύναταί τις δὲ νὰ ἐκπλαγῇ μανθάνων, ὅτι τὰ νέφη μένουσιν αἰωρημένα εἰς μέγιστα ὕψη ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, καὶ μάλιστα οἱ κροσσοί, οἵτινες συνιστάμενοι ἐκ πάγου εἰσὶν εἰδικῶς βαρύτεροι τοῦ ἀέρος· ἀλλὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶνε ἥττον ἐκπληκτικόν, ὅταν παρατηρήσωμεν, ὅτι πολλάκις σωρεῖαι ἄμμου ἀρκετὰ μεγάλαι δύνανται νὰ ἐγερθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ νὰ μετακομισθῶσιν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, ὡς π. χ. αἱ τῶν ἐρήμων τῆς Σαχάρας τῆς Ἀφρικῆς, αἵτινες μετακομίζονται εἰς 20 ἢ 30 χιλιόμετρα μακρὰν τῶν ἀκτῶν της καὶ καλύπτουν πλοῖα διαβαίνοντα ἐκεῖθεν. Βλέπει δέ τις ἐνίοτε πιπτούσας μετὰ τῆς βροχῆς καὶ μεγάλας ποσότητας κόνεως κιτρίνης, ἥτις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ παιπάλη, ἢ γονιμοποιὸς γῦρις ἤτοι ἡ σπερματικὴ κόνις τῶν φυτῶν, τῶν ἀνθέων τῆς πεύκης, τῆς λεπτοκαρέας, τῆς σκλήθρας, καὶ ἄλλων τινῶν εἰδῶν δένδρων. Τοιαύτη δ' εἶνε καὶ ἡ καταγωγὴ τῶν θειούχων βροχῶν, ὧν ἀναγινώσκονται κατ' ἔτος ἐκθέσεις εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας. Ἡ δὲ παιπάλη τῶν ἀνθέων, οὖσα ὕλη κιτρίνη καὶ εὔφλεκτος, συγχέεται μετὰ τοῦ κονιώδους θείου.

Αἱ βροχαὶ τοῦ αἵματος, αἵτινες πάντοτε διέδωκαν τὴν φρίκην εἰς τὸν δεισιδαίμονα ὄχλον καὶ εἰς τοὺς ἀμαθεῖς, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ βροχαὶ κεχρωματισμέναι ὑπὸ ἐρυθρᾶς τινος κόνεως, ἀναλόγου πρὸς τὴν *ἐρυθρὰν ὤχραν*, ἥτις συνηθροίσθη καὶ παρεσύρθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Ἄλλοτε δ' ὁ χρωματισμὸς οὗτος προκύπτει ἐκ μικροσκοπικῶν μηκήτων (μανιταρίων). Τῷ 1813 ἔτος κατὰ μῆνα Μάρτιον, βροχὴ κεχρωματισμένη ἐρυθρὰ ἐτρόμαξε τοὺς κατοίκους τῆς Γεράσης ἐν τῷ τότε ὑπάρχοντι βασιλείῳ τῆς Νεαπόλεως, οἵτινες ἔτρεξαν σωρηδὸν εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἵνα προσευχηθῶσι καὶ ἀναπέμψωσι δημοσίας λιτανίας, πιστεύοντες, ὅτι ἠπειλήθησαν ὑπὸ μεγάλων συμφορῶν.

Παρατηρεῖ δέ τις ἐνίοτε τὴν βροχὴν πίπτουσαν, χωρὶς νὰ ἴδῃ οὐδὲν νέφος εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ δρόσος εἶνε εἴδός τι βροχῆς λεπτῆς, ἥτις πίπτει κατὰ τὸ θέρος μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου, ὅτε ἡ ἀτμόσφαιρα, πεπληρωμένη οὖσα ἀτμῶν ὑδατούχων, ἀρχίζει νὰ ψυχραίνηται.

Διὰ νὰ εὕρωσι τὴν ποσότητα τῆς βροχῆς, ἥτις κατ' ἔτος πίπτει εἰς ἕνα τόπον ἐκτιθεῖσιν εἰς τὸ ὕπαιθρον ἀγγεῖα· περαιούμενα ὑπὸ στενοῦ τινος τρήματος ἢ ὀπῆς καὶ ἐπιπωματιζόμενα ὑπὸ χώνης εὐρείας, ἅτινα καλοῦσιν, *ὑδρόμετρα* ἢ *βροχόμετρα*. Εἰς θερμοὺς τόπους ἐκτάσεις τινές, πλησίον τῶν θαλασσῶν κείμεναι, λαμβάνουσι κατ' ἔτος τοσαύτην ποσότητα ὕδατος, ὥστε αὕτη θὰ ἐσχημάτιζεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους στρῶμα παχὺ ἐκ 2 ἕως 3 μέτρων συνεστάμενον.

Διότι ὄντως αἱ θάλασσαι παρέχουσι μεγάλας ποσότητας ὕδατος εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τῆς ἐξατμίσεως, ἥτις ἀπαύστως γίνεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν καὶ ἥτις ἐξάτμισις ἀντικαθιστᾷ τὴν ἄπαυστον ἐμβολὴν τῶν ποταμῶν, οἵτινες ἂν μὴ ἐγίνετο ἡ ἐξάτμισις, θὰ ἐπλημμύρουν τὰς θαλάσσας. Ὥστε ἡ βροχὴ καὶ ἡ ἐξάτμισις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ κυκλοφορία τοῦ ὕδατος, ἥτις γονιμοποιεῖ τὴν φύσιν ἀπαραλλάκτως, ὅπως ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ζωογονεῖ τὸν ἄνθρωπον.

Π. Δ. Ηλιοπουλος

ΑΧ! Η ΧΑΡΑ ΕΧΕΙ ΠΤΕΡΑ!

(Ἀσμάτιον)

Ἄχ! ἡ χαρὰ
ἔχει πτερά! . . .
Πετᾷ, πετᾷ,
Δὲν σταματᾷ!
Ἡ εὐτυχία ὡς γλυκὺ
Τὸν κόσμον ὄναρ κατοικεῖ!
Ἡ ἡδονὴ ὑποχωρεῖ
Εἰς τὴν ὀδύνην αὐθωρεί!

—

Καὶ τίς ποτε θὰ καυχηθῇ
Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμοῦ,
Τοῦ θρήνου καὶ τοῦ ὀδυρμοῦ,
ὅτι ἐτέρθ' ἢ θὰ τερθῇ
Καὶ θὰ κατευχαριστηθῇ;

Τὰ πάντα πάντοτε ἰδῶ
ὡς εἶδα βλέπω, θὰ ἰδῶ!
Ὅ,τ' εἶνε ἔκπαλαι σαθρόν,
Ποτὲ δὲν μένει σταθερόν!
Τὸ πᾶν περᾷ μὲ τὸν καιρόν!

Ἄχ! ἡ χαρὰ
ἔχει πτερά!
Πετᾷ, πετᾷ,
Δὲν σταματᾷ!
Ἡ εὐτυχία ὡς γλυκὺ
Τὸν κόσμον ὄναρ κατοικεῖ!
Ἡ ἡδονὴ ὑποχωρεῖ
εἰς τὴν ὀδύνην αὐθωρεί! . . .

Κλέανδρος

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

Μαργαρίτα μου λουλοῦδι
τοῦ ἀγροῦ παρθενικό.
Εἰς τὸν κόσμον ἀγγελοῦδι
τοὐρανοῦ προφητικό,

Πές μου χθὲς 'σὰν σὲ κρατοῦσε
μία νέα θελκτικὴ
Καὶ νὰ τῆς εἰπῆς ζητοῦσε
ἕνα μυστικὸ γλυκύ,

Πές μου σὰν σὲ ξεφυλλίζαν
τὰ χεράκια χαρωπὰ
Καὶ τὰ χείλη ψιθυρίζαν
Μ'ἀγαπᾶ. . . δὲν μ'ἀγαπᾷ . . .

Μαργαρίτα μου ὡραία
λουλουδο προφητικὸ,
Πές μου, εἶπες εἰς τὴν νέα
τὸ γλυκό μου μυστικό;

Γ. Καρυστινάκης

Ο ΔΕΙΝΟΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΣ ΔΙΔΟΝ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἡ πόλις ἡμῶν ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ φιλοξενήσῃ ἐπί τινας ἡμέρας τὸν γάλλον δομενικανὸν ἱερέα, ἱεροκήρυκα καὶ συγγραφέα πατέρα Διδόν, ὃν οἱ κάτοικοι αὐτῆς κάλλιστα γνωρίζουσι καὶ ἐκ προγενεστέρας καθόδου αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκ τοῦ δημοσιευθέντος περιηγητικοῦ συγγράμματός του, ἐν ᾧ τοσοῦτον ἐκθύμως συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ τόπου μας καὶ τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ καὶ νεωτέρων κειμηλίων. Περὶ τῶν νεωτέρων δ' ἡμῶν Ἑλλήνων, εἶναι κατενθουσιασμένος.

Ὁ Πατὴρ Διδὸν κατῆλθε τὸ δεύτερον εἰς Ἑλλάδα μετὰ πολλῶν συμπατριωτῶν του χάριν τῶν ἀγώνων καὶ εἴδομεν αὐτὸν καθ' ἑκάστην καθήμενον ἐν τοῖς ἑδωλίοις τοῦ Σταδίου καὶ μετὰ θαυμασμοῦ παρακολουθοῦντα τὰς ἀσκήσεις καὶ τὰς προόδους τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Ἀπῆλθε δ' ἐντεῦθεν κατευχαριστημένος.

Τῇ παρακλήσει δὲ πολλῶν ὡμίλησεν εἰς τὸν ἐνταῦθα δυτικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Διονυσίου, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, ἐνώπιον πλήθους ἀκροατῶν, ἐν οἷς παρευρίσκοντο, ὁ πρωθυπουργὸς κ. Δελληγιάννης, τινὲς τῶν ὑπουργῶν, οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, πολλοὶ τῶν ἐν τέλει, καὶ πλεῖστοι, ἱερεῖς, δημοσιογράφοι καὶ ἄλλοι. Θέμα τῆς ὁμιλίας του ἦτο ἡ φιλοξενία τῆς πόλεως, ἡ ἀνέγερσις τοῦ γοήτρου τῆς Ἑλλάδος ὀφειλομένη εἰς τὴν θείαν πίστιν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Ὡμίλησε μετὰ πολλῆς ζωηρότητος καὶ θάρρους καὶ θέρμης καὶ δεινότητος, καθ' ἃς παρετηρήθη ἡ μεγάλη δύναμις τῆς αἰσθητικότητος καὶ τῆς συναισθήσεως τοῦ ἀγορητοῦ. Αἱ δὲ συνεχεῖς κινήσεις τοῦ σώματος, τὰ διαρκῆ σχήματα καὶ ἡ ὕψωσις τῆς φωνῆς ἐν ταῖς σχετικαῖς ἐνοίαις τοῦ λόγου, ἀπετέλουν τὸ τέλειον τῆς ρητορικῆς ἀκμῆς.

Φ. Π.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ ΞΕΝΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Αἱ σχέσεις μεταξὺ ξένων τῶν γάλλων φοιτητῶν, οὐδέποτε ὑπῆρξαν φιλικαί· τελευταίως ὅμως ἔλαβον λίαν σοβαρὰς διαστάσεις, τῶν τελευταίων ἐπιμόνως ἐπιζητούντων τὴν ἔξωσιν τῶν πρώτων ἐκ τῶν γαλλικῶν σχολῶν. Ὡς ἦτον ἐπόμενον οἱ ξένοι φοιτηταὶ διεμαρτκρήθησαν. Εἷς ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἑλλήνων φοιτητῶν, ἐκ τῶν μᾶλλον γνωστῶν τῇ γαλλικῇ δημοσιογραφίᾳ ὁ Κ. Π. Ν. Διβάρης, ὁ γνωστὸς τοῖς ἀναγνώσταις τῆς ἡμῶν «Φύσεως» ἐδημοσίευσε μικρὸν φυλλάδιον «L'exil des Etudiants étrangers», πλῆρες ρητορικῆς δεινότητος, λογικῶν ἐπιχειρημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων καταφαίνονται τὰ ἄδικα τῆς καταφορᾶς τῶν γάλλων φοιτητῶν.

Τὸ περιεχόμενον τοῦ φυλλαδίου ἀνεδημοσίευσαν τὰ πλεῖστα τῶν γαλλικῶν φύλλων, ἀφορμὴν δε' ἐξ αὐτοῦ λαβόντα ἐξεφράσθησαν λίαν εὐμενῶς ὑπὲρ τῶν παρὰ τὸν Σηκουάναν σπουδαζόντων ἑλλήνων φοιτητῶν.

Παρίσιοι **Α. Α.**

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

(Διήγημα πρωτότυπον)

Ἦτο ἡ 33 Ὀλυμπιάς, καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς ἅπασα ἐτέλει εἰς ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα κοινὰς πανηγύρεις, δι' ὧν οὐ μόνον ὁ βίος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐξεδηλοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ φρόνημα καὶ ἡ κοινὴ καταγωγὴ ἀνεζωπυρεῖτο καὶ ἡ πρὸς τὴν πρόοδον ἐλπὶς ἐκρατύνετο καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτῆς δεξιότης καὶ ῥώμη καθίστατο γνωστή· τὸ δὲ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους καὶ ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς ἄλλου παριστάνετο ἐκ τῆς πολυτελείας καὶ τέχνης τῶν οἰκοδομημάτων καὶ τῶν ὡραίων μνημείων, ἅτινα ὑπερήφανα καὶ μεγαλοπρεπῆ ὑψοῦντο ἐν τῇ ὡραίᾳ τῆς Παλλάδος πόλει.

Τὸ μαγευτικὸν τῆς πρωΐας φῶς ἐλεύκαινε τὸν αἰθέρα τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ αἱ ἡδύλαλοι ἀηδόνες ἔψαλλον τὸ θεσπέσιον ᾆσμα τοῦ ὄρθρου, ἐνῷ αἱ χρυσοστεφεῖς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ὑπέτρεμον ἀνὰ τὸν ἀνθόσπαρτον λόφον Ἀρδηττόν, ἐπὶ τῶν ποιητικῶν τοῦ ὁποίου κλιτύων ἠκούετο ὁ βόμβος τῶν μελισσῶν.

Ἐκεῖ καὶ ἰδίᾳ παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ἐκ τοῦ ἀνατολικωτέρου μέρους τοῦ Ὑμηττοῦ πηγάζοντος Ἰλισσοῦ, τὴν κατάφυτον ἐκ τῶν ὑψικόμων πλατάνων, ὅπου ὁ Σωκράτης ἐξηπλωμένος ἴσως ἀνὰ τὴν σαπφειρίζουσαν χλόην ὑπὸ τὴν δρόσον τῶν δένδρων καὶ τὰ ᾆσμασα τῶν τεττίγων ἐσκέπτετο μετὰ τῶν φίλων του περὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων τοῦ βίου, ὑψοῦτο οἰκία ὑπὸ κισσοῦ κατὰ τὴν ἔμπροσθεν καὶ δεξιὰν πλευρὰν περιβαλλομένη, εἰς τὸν ἐξώστην τῆς ὁποίας συχνάκις ἐφαίνετο ἡ πλαστικῆς καλλονῆς νεαρὰ θυγάτηρ ἐνδόξου τινος Ὀλυμπιονίκου, διακριθέντος ἐν Ὀλυμπίᾳ εἰς τὸν δίαυλον καὶ λαβόντος θαλλὸν ἐλαίας, τὸν ὁποῖον ἀπέκοπτεν, ὡς συνείθιζον, παῖς τις ἐκ τῆς ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἄλτεως φυομένης ἀγριελαίας, εἰς τὸν περίβολον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἱδρυθῆ καὶ ὁ ἀνδριὰς αὐτοῦ.

Δέκα καὶ ἓξ μόλις Μαΐους ἠρίθμει ἡ νεᾶνις ἐκείνη καὶ ἐκαλεῖτο Ἰάσμη· σπανίως ὄνομα ἐτέθη τόσον ἐπιτυχῶς εἰς θνητόν, σπανίως ὄνομα ἐτέθη τόσον ἐναρμονίως ὡς κορωνὶς ἐπὶ τόσον ὡραίου συνόλου.

Ἡ ξανθόχρυσος κόμη της κατήρχετο εἰς πλουσίους βοστρύχους περὶ τὴν χαρίεσσαν κεφαλήν της· οἱ δὲ δύο καστανοὶ καὶ ἀμυγδαλόσχημοι ὀφθαλμοί της ὑπεδούλωνον τὸν ἀτενίζοντα τὸ θελκτικὸν ἐκείνης πρόσωπον.

Ὀρθὴ μὲ τὰ συμμετρικὰ ἐκεῖνα Καρυάτιδος μέλη, ἵστατο ἡ Ἰάσμη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας της, βρίθοντος Ἑλληνίδων γυναικῶν, φερουσῶν τὴν ὡραίαν τῆς πατρίδος των περιβολὴν καὶ ἐν συγκινήσει θεωμένων σύμπαντα τὸν εἰς Ἀθήνας συῤῥεύσαντα πανελλήνιον κόσμον.

Ἦτο ἡμέρα τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καθ' ἣν πᾶσα Ἑλληνικὴ καρδία σκιρτᾷ ἐκ συγκινήσεως, διότι οἱ ἐκ διαφόρων χωρῶν καὶ χωρίων καὶ πόλεων καὶ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν νοσταλγοῦντες Ἕλληνες προσήρχοντο ἐν τῷ παναθηναϊκῷ σταδίῳ, ὅπου συσχετιζόμενοι συνεδέοντο, ὡς ὁμογάλακτα τέκνα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ πλῆθος περιεφέρετο ἔξωθεν τοῦ Σταδίου μέχρι τῶν σημερινῶν στύλων, οἵτινες εἶναι ἐρείπια τοῦ μεγίστου πάντων τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν (μετὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ) καὶ ὅστις ἦτο δίπτερος μὲ 92 κίονας, ἐγκλείων εἰς τὰ στέρνα αὐτοῦ, οὐ μόνον τὸ γιγαντιαῖον ἄγαλμα τοῦ νεφεληγερέτου Διός, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, Ῥωμαίου αὐτοκράτορος, πλὴν τῶν ἐν τῷ περιβόλῳ αὐτοῦ πλείστων ἐξ ὀρειχάλκου καὶ μαρμάρου ἀγαλμάτων τοῦ Ἀδριανοῦ, ἅτινα εἶχον στήσει πολλαὶ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας.

Χαρμοσύνως μετ' ὀλίγον αἱ σάλπιγγες ἤχησαν τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων καὶ ἡ πομπὴ εἰσήρχετο ἐπισήμως ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ ἀγῶνος, ἡγουμένων τῶν ἑλλανοδικῶν μὲ τὰς ποδήρεις μεγαλοπρεπεῖς πορφύρας των, μὲ τὰς δαφνοστεφεῖς κεφαλάς των, εἶτα τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ εἶτα τῶν λοιπῶν, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἡ Ἰάσμη ὠχροτέρα νεκροῦ καὶ ἀνυπομονοῦσα πλειότερον παντὸς ἐνδιαφερομένου, ἐναγωνίως ἀνέμενε τὸν θρίαμβον τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Μεταξὺ τῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους προσελθόντων συνηριθμοῦντο δύο νεανίαι, Ἀλκιβιάδης καὶ Ἀριστείδης ὀνομαζόμενοι καὶ οἵτινες μὴ βραδύναντες νὰ ἐξέλθωσιν ἀμφότεροι νικηταί, ἐνέπλησαν φοβερᾶς ἀμηχανίας τὴν ἐν ἀχανεῖ πελάγει κυμαινομένην εὐγενῆ τῆς Ἰάσμης ψυχήν

Ὁ Ἀριστείδης ἦτο υἱὸς πλουσίου τινὸς δημογέροντος ὑψηλὸς καὶ κανονικοῦ ἀναστήματος μὲ ὀφθαλμοὺς παμμέλανας καὶ μαῦρον βοστρυχώδη μύστακα. Κατῴκει ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ ἐν ᾗ καὶ ἡ Ἰάσμη, ἥτις χωρὶς νὰ γίνηται θεατὴ ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου κατώρθωνεν ἐνίοτε νὰ ὑποκλέπτῃ στιγμὰς καθ' ἃς διέκριτνεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου της αὐτὸν καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του· ἐὰν δέ ποτε συνηντῶντο τὰ βλέμματά των, ἡ Ἰάσμη καταπόρφυρος καταβιβάζουσα ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου τὴν κεφαλήν της, ἐταράσσετο.

Ἡ γλυκεῖα συμπεριφορὰ τοῦ Ἀριστείδου καὶ τὸ θελκτικὸν μειδίαμα τὸ θωπεῦον πάντοτε τὰ ῥόδινα χείλη του, ἔπειθον τὸν ἀτενίζοντα αὐτὸν περὶ τῆς ἀγαθῆς καὶ ἀγγελικῆς του ψυχῆς, ἥτις φιλόξενος καὶ ἐλεήμων οὖσα, δὲν ἠγάπα ὅμως καὶ τὰς συγκινήσεις τοῦ ἔρωτος· ἡ καρδία του ἀδαμαντίνη καὶ ἀγνὴ αἰσθημάτων καὶ ἐρωτικῶν διαχύσεων, ὑφ' ὅλων ἐνομίζετο ἐντελῶς ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος· εἰκοσιοκταετὴς ἦτο καὶ οὐδέποτε ἀκτὶς φλογεροῦ ἢ θελκτικοῦ ὀφθαλμοῦ προσέβαλε τὸν ἰδικόν του, ἐνῷ εἰς τὴν θέαν τῆς ἐρασμίας Ἰάσμης ἠδυνάτησε νὰ συνεχίσῃ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἀδιαφορίαν. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐγνώρισε τὴν μυρόεσσαν ταύτην ὕπαρξιν, τὴν ἠράσθη περιπαθῶς· ἔκτοτε δ' ἠσθάνετο ἐπαναλαμβανομένην συχνάκις ἐν ἑαυτῷ τὴν στιγμιαίαν τῆς πρώτης ἡμέρας συγκίνησιν. — Πρώτην φοράν, διενοεῖτο, εἶδον τόσον ὡραίους καὶ γλυκυτάτους ὀφθαλμοὺς ἐκφράζοντας ὄχι τὴν ὑπεροφίαν τῆς καλλονῆς, ἀλλὰ τὴν ταπεινότητα καὶ αἰδημοσύνην!» Ἔκτοτε σιωπηρόν τι αἴσθημα ἤρχισε νὰ τρέφηται ἐν ἑαυτῷ. Ἐπόθει νὰ τὴν σκέπτηται καὶ νὰ φαντάζηται τὸ ἀνθηρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον τῆς Ἰάσμης, τὸ ἀναμιμνήσκον τὴν ἀγνείαν τῶν Χερουβείμ, ὅπερ ἔτι μᾶλλον ἐμεγέθυνε ἡ φυσικὴ καὶ ἀληθὴς συστολὴ καὶ ἰδίως τῆς σεμνῆς ἐκείνης Ἑλληνίδος, καὶ νὰ πεισθῇ ἐπὶ τέλους, ὅτι τὴν ἠγάπα ἀφοῦ οὐδεὶς δεσμὸς ὑπῆρχε ὁ συνδέων αὐτὸν μετὰ τῆς Ἰάσμης καὶ ὅμως ἐνδιεφέρετο τόσον καὶ ἀνησύχει, ὁσάκις παρήρχετο ἡμέρα καὶ δὲν τὴν συνήντα καθ' ὁδὸν περιπατοῦσαν μετὰ τοῦ πατρός της, ἢ στιγμήν τινα ἐν τῷ παραθύρῳ τῆς οἰκίας της, ὅτε βαθεῖα μελαγχολία τὸν κατελάμβανε καὶ ἄυπνος καθ' ὅλην τὴν νύκτα διέμενεν.

Ὁ Ἀριστείδης τέλος, οὗ ἡ ἀδαμαντίνη, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, καρδία εἰς τὰς ἀπαθεῖς μᾶλλον, ἢ εἰς τὰς εἰς αἰθέρια ὕψη ἱπταμένας ἠδύνατο νὰ ταχθῇ, γίνεται ἤδη ὀνειροτραφὴς καὶ εὑρίσκεται εἰς παιδίον ἀνοικτῶν ῥευμβασμῶν καὶ ὀνειροπολήσεων δι' ὃ καὶ ἀκατάσχετος ὁρμᾷ καὶ ἵπταται ἐπὶ τούτου, ὡς τὸ ἐπὶ ἡμέραν ἐκ τῆς διηνεκοῦς πτήσεως κατάκοπον πτηνὸν ἐπὶ τοὺς κλάδους νωχελῶς ἀπλουμένης πλατάνου.

Τὰ περὶξ βουνὰ τῶν Ἀθηνῶν εἶχον ἀποβάλει τὴν χειμωνικὴν αὐτῶν περιβολὴν καὶ διεγράφοντο λεῖα καὶ γλαυκὰ ὑπὸ τὴν διαυγεστάτην τῆς Παλλάδος ἀτμοσφαίραν, ὑπὸ τὸν γλυκύν της καὶ γαλανὸν οὐρανόν, ἐνῷ τὰ σαπφείρινα φυλλώματα ἔφρισσον ὑπὸ τὴν μόλις ἀφυπνιζομένην ἡδυπαθῆ αὔραν.

Ἡ Ἰάσμη καθημένη κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός της καὶ ἁπαλῶς κρατοῦσα τὴν ῥαφίδα της, γοργὴν σκιρτῶσαν ἐν μέσῳ τῶν τρυφερῶν δακτύλων της, ἐκέντα διάφορα συμπλέγματα ἐπὶ λεπτοῦ ὑφάσματος, ὑψοῦσα δειλῶς τὸ ὑγρὸν καὶ παρθενικὸν ὄμμα της πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ Ἀριστείδου ὅπερ βιαίως ἀπέσυρε φοβουμένη μὴ ἐθεωρεῖτο ὑπ' ἐκείνου, δι' ὃν πολὺ ἐνδιεφέρετο καὶ εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου ηὐχαριστεῖτο, προσπαθοῦσα πάντοτε ν' ἀποφεύγῃ τὸ πυῤῥῶδες ἐκείνου βλέμμα, τὸ ὁποῖον τῇ προυξένει ῥῖγος διατρέχον τὸ σῶμά της μετ' ἀνεκφράστου ἀνησυχίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μήτηρ της καλέσασα ἐν ἰδιαιτέρῳ τινὶ δωματίῳ τὴν Ἰάσμην, διέκοψεν τὰς ἀθῴας αὐτῆς συγκινήσεις· τῇ διεδίδασε δ' ὅτι νέος τις, ὁ υἱὸς οἰκογενειακοῦ τινος φίλου των ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός των, ὅτι πρὸ καιροῦ πολλοῦ ἐπόθει τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ αὐτὴν διὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας της. Ἡ Ἰάσμη, ἥτις ἐνδιεφέρετο μὲν διὰ τὸν Ἀριστείδην, ἠγνόει ὅμως ἐὰν τὸν ἠγάπα, ὠχρίασεν ἀκούσασα τὴν πρότασιν τῆς μητρός της, ὅπερ ἀντιληφθεῖσα ἡ μήτηρ της, προσέθηκε:

—«Κόρη μου, οἱ γονεῖς σου δὲν ἔδωκαν καμμίαν θετικὴν ἀπάντησιν πρὸς τὸν ὄντως ἀξιόλογον τοῦτον νέον, πρὶν καὶ σὺ γνωρίσῃς αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον. Θὰ τὸν συναναστραφῇς, Ἰάσμη μου, καὶ θὰ ἴδῃς μόνη σου πόσον καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι οὗτος. Ἐπειδὴ ὅμως, κόρη μου, καὶ εἰς ἡμᾶς πολὺ ἀρέσκει ὁ Ἀριστείδης, ὁ υἱὸς τοῦ δημογέροντος τοῦ γείτονός μας καὶ ἐπειδὴ καὶ οὗτος πρὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρός σου τὴν χεῖρά σου, διὰ τοῦτο σοὶ δίδομεν τὴν ἄδειαν νὰ ἐκλέξῃς, Ἰάσμη μου, ὄντινα τῶν δύο τούτων εὐγενῶν μνηστήρων προτιμήσῃς σύ. Ἡ μητρικὴ μου καρδία, κόρη μου, φοβουμένη, μὴ ἐὰν προτιμήσῃ τὸν μὲν ἢ τὸν δέ, σὲ καταστήσῃ ὀλιγώτερον εὐτυχῆ μετὰ τὸν γάμον σου, σὲ ἀφίνει εἰς τὴν ἐκλογήν σου χορηγοῦσά σοι μῆνα ἕνα, ὅπως καλὰ σκεφθῇς καὶ ἀποφασίσῃς, ἀγαπητή μου Ἰάσμη. Ἡμεῖς, κόρη μου, ἐσκέφθημεν οὕτω καὶ θεωροῦμεν τὸν μέν, ὅσον καὶ τὸν δὲ ἀξίους εὐτυχοῦς γάμου· σὺ δὲ σκέφθητι ἤδη διὰ τῆς καρδίας. Ἡ Ἰάσμη ἐρρίφθη ἔκτοτε εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἀγνοοῦσα ποῖον τῶν δύο ἡ παιδική της καρδία ἔπρεπε νὰ προτιμήσῃ. Εἶχε παρέλθει ὁ μὴν ὁλόκληρος εἰς τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἐγνώρισε τὸν ἀνεκτίμητον καὶ ἀξιέραστον Ἀλκιβιάδην, τοῦ ὁποίου οἱ μελισταγεῖς ὀφθαλμοί, οἱ ἐκτοξεύοντες βαθέα καὶ τακερὰ μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος βλέμματα ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἀφήσωσιν ἀναίσθητον καὶ ὅμως οὐδὲν εἶχεν ἀπορασίσει.

Πρὸ τοῦ ἑνὸς συνεκινεῖτο, πρὸ τοῦ ἑτέρου ἠσθάνετο γλυκεῖαν καὶ τρυφερὰν εὐτυχίαν· ὁ μὲν τὴν ἠγάπα περιπαθῶς, ὁ δὲ τὴν ἐλάτρευεν ὑπερανθρώπως. Ἡ γλυκεῖα καὶ ἤρεμος φυσιογνωμία τοῦ Ἀριστείδου τὴν ἐμάγευε, ἡ ἀγέρωχος καὶ σπινθηροβόλος μορφὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου τὴν ἐθέλγε. Συνεπάθει πρὸ τῶν περιπαθῶν ἐκφράσεων τοῦ ἑνὸς καὶ ἀφωσιοῦτο εἰς τὴν μελωδικὴν φωνὴν τοῦ ἑτέρου. Ὁ μὲν Ἀριστείδης ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ τὴν καθίστα εὐδαίμονα, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης σύζυγον λατρευτήν. Καὶ οἱ δύο τὴν ἠγάπων θερμῶς καὶ οἱ δύο ἐξεκιμῶντο ὑπ' ἐκείνης. Ὁ μέν, τῇ ἐφαίνετο, ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποφέρῃ τὴν στέρησιν της, ὁ δ' ὅτι θ' ἀπέθνησκεν ἐὰν περιεφρονεῖτο. Μετὰ παιδικοῦ λοιπὸν πείσματος προτιμᾷ ἡ Ἰάσμη νὰ μείνῃ ἄγαμος, ὅπως μὴ δυσαρεστήσῃ οὐδένα, πρᾶγμα, ὅπερ δὲν θὰ ἐδέχοντο οἱ γονεῖς της. Εὑρέθη λοιπὸν ἐκ νέου ἐν τῷ ἀδιεξόδῳ ἐκείνῳ λαβυρίνθῳ καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ σχηματίσῃ μίαν σταθερὰν καὶ θετικὴν ἀπόφασιν. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, ἦτο ἀκατόρθωτον! Ὅθεν ἀπαυδήσασα ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὴν λύσιν εἰς τὴν τύχην.

Ἐσκέφθη νὰ προτιμήσῃ ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἐξήρχετο νικητὴς ἐκ τοῦ σταδίου τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες· ἐὰν ἐνίκα ὁ Ἀριστείδης, ἐκείνου τὸ ὄνομα θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν ὁ Ἀλκιβιάδης αὐτὸν θὰ ἐνομφεύετο· καὶ ἰδοὺ διατί ἡ Ἰάσμη μὲ ὠχρὰν τὴν ὄψιν, μὲ καρδίαν πάλλουσαν καὶ μὲ ἀπεριόριστον ἀνυπομονησίαν ἀνέμενεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀγώνων ν' ἀκούσῃ τὰ ὀνόματα τῶν νικητῶν, ὅτε τὸ ἄθλον καὶ μυστηριῶδες μέλλον διατάσσει καὶ εἰς τοὺς δύο τὴν νίκην, ἀμφοτέρων στεφανωθέντων, τοῦ μὲν νικήσαντος ἐν τῷ δίσκῳ καὶ τῷ ἅρματι, τοῦ δὲ ἐν τῷ παγκρατίῳ.

Παρῆλθον οὕτω καὶ ἄλλαι ἡμέραι εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἠγνόει τί εἰς τὴν καρδίαν της συνέβαινε. Καὶ οἱ δύο ἔνδοξοι ἕλληνες καὶ οἱ δύο εὐγενεῖς καὶ περιπαθῶς αὐτὴν ἀγαπῶντες καὶ οἱ δύο μετὰ σεβασμοῦ τὸ ὄνομά της προφέροντες.

Ὑπεσχέθη ἐπὶ τέλους εἰς τὴν καρδίαν της νὰ δεχθῇ ἀδιστάκτως ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε φανῇ ἀνδρειότερος εἰς τὴν προσεχῆ μάχην, ἀλλὰ συναφθείσης ταύτης ἀμφότεροι οἱ νέοι ἀπαράμιλλον ἐπεδείξαντο ἀνδρείαν, ἐπικινδύνως μάλιστα πληγέντος τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ σπεύσασα τότε ἡ Ἰάσμη ἀλλεπαλλήλους ἐδοκίμαζε τὰς συγκινήσεις, ἀκούουσα ἐν τῷ παραλήρῳ τοῦ πυρετοῦ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ἀχαλινώτῳ λογισμῷ του τόσον θερμὰς καὶ περιπαθεῖς τὰς πρὸς αὐτὴν ἐπικλήσεις του, ὅστις ἓν καὶ μόνον ἐφοβεῖτο, τὸν χωρισμόν του ἀπὸ τῆς Ἰάσμης· καὶ ἀγωνιῶν οὕτω εἰς βαθὺν περιέπιπτε λήθαργον, ὅτε ἀνοίξας πρωΐαν τινὰ τοὺς ὀφθαλμούς του, μεθ' ὕπνον ἧττον ταραχώδη, ἀνεγνώρισε παρ' αὐτὸν τὴν θελκτικὴν τῆς Ἰάσμης κεφαλὴν καὶ ἐνώπιον τῶν νοσηλευουσῶν αὐτὸν γυναικῶν, τῷ εἶπε: «Ἡσύχει, Ἀλκιβιάδη, εἶμαι πρόθυμος νὰ δεχθῶ τὴν ἔνδοξον καὶ δημοφιλῆ χεῖρά σου».

Τὴν εὐτυχίαν καὶ τὰς βαθείας συγκινήσεις, ἃς ὁ Ἀλκιβιάδης ἐδοκίμαζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦσαν ἀπερίγραπτοι· μετὰ τὴν ἐντελῆ δὲ αὐτοῦ ἀνάρρωσιν, ἐτελοῦντο ἐν Κηφισσίᾳ ἐν μέσῳ τῆς μειδιώσης φύσεως οἱ γάμοι τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς Ἰάσμης ἥτις ζηλευτή, ἀλλ' ὄχι γαλήνιος ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου βραχίονος τοῦ εὐτυχοῦς τότε συζύγου της. Ἡ Ἰάσμη ἦτο ἰδική του ἔκτοτε.

Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος καὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ Ἀλκιβιάδου δὲν ἤρκεσαν νὰ σβέσωσι καὶ τὴν φλόγα τοῦ ἀληθῶς τὴν Ἰάσμην ἀγαπῶντος Ἀριστείδου! Ὡμοίαζεν ἤδη ὁ δυστυχὴς οὗτος μὲ

ἄνθος, ἀφ' οὗ ἡ χεὶρ τῆς κακοτρόπου μοίρας του ἀφήρεσε τὸ ἄρωμα, ἀφήσασα τὸ στέλεχος καὶ τὰ πέταλα. Ὑπερανθρώπους δυνάμεις κατέβαλλεν ὅπως κατορθώσῃ ν' ἀτενίσῃ τὸ παράθυρον τῆς πατρικῆς οἰκίας της, ὅπου διέκρινε τὴν χαρίεσσαν μορφήν της ὑπὸ τὰ βυσσινόχροα ἐκεῖνα παραπετάσματα, ὅπου συναπήντα τὸ τακερὸν ἐκείνης βλέμμα καὶ ἠσθάνετο τοὺς γλυκεῖς παλμοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ οὐρανίου ἐρωτός του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνεν! ἡ καρδία του μέχρι διαρρήξεως ἐκτύπα εἰς τὰ πληγωμένα ἐκεῖνα στήθη του καὶ μέχρι παραφροσύνης ἔφθανε ἀναπωλῶν τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, ἣν ἐφαντάζετο πολλάκις ὡς ὄνειρον.

Ὑπάρχουσιν ἀγῶνες ἐσωτερικοί, ἀγῶνες φοβεροί καὶ λυσσαλέοι, ἀγῶνες ἐπίμονοι καὶ τρομακτικοὶ καθ' οὓς ἡ καρδία καταθέτουσα τὰ ὅπλα ἡττᾶται καὶ ὁ νοῦς ἐξίσταται. Ὁ Ἀριστείδης ἐγένετο ἄφαντος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων. . . .

. . . . . .

Ὁ ἥλιος μεγαλοπρεπῶς χαιρετίζων τὴν ἠὼ μὲ τὸ πυρότροχον ἅρμα του, εἶχεν ἀνατείλει λαμπρὸς, σκορπίζων ἀνὰ τὰς ἀπεράντους ἀνθοσπάρτους τῆς Κηφισσίας πεδιάδας ἀκτῖνας βαφείσας εἰς νέον ἀναλελυμένον χρυσόν. Ἐν τῷ ἐξοχικῷ ἐνδιαιτήματι τὴν πρωΐαν ταύτην ἡ Ἰάσμη ἐξύπνησεν ὑπέρ ποτε μελαγχολικωτέρα· ὄνειρόν τι, ὅπερ εἶδε περὶ τὴν πρωΐαν σχεδὸν τὴν ἔκαμε νὰ χύσῃ δύο δάκρυα καὶ νὰ μὴ διακόψῃ ἀλλὰ νὰ συνεχίσῃ μᾶλλον τὴν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων της ἀθυμίαν, ἥτις ὡς πιστὸς κύων τὴν παρηκολούθει μὴν ἀφίνουσα αὐτὴν νὰ ἡσυχάσῃ. Τὴν νύκτα ἐκείνην εἶδε τὸν Ἀριστείδην ἐν τῇ ἀνθοσπάρτῳ καὶ παρθενικῇ κλίνῃ τῆς πατρικῆς της οἰκίας ἐξηπλωμένον, ὑπέρ ποτε ὡραῖον, καὶ μελαγχολικῶς ὑποτονθορίζοντα εἰς τὸ οὖς τῆς ἄνωθεν τοῦ προσκεφαλαίου του ἱσταμένης Ἰάσμης. «Σὲ ἀγαπῶ, Ἰάσμη» καὶ εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἔντρομος ἡ Ἰάσμη ἀφυπνίσθη νομίσασα, ὅτι προέδιδε τὴν εὐγενῆ τοῦ συζύγου της καρδίαν, ἣν ἐνώπιον Θεοῦ συνεζεύχθη.

Τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἄνθη, τὸ γαλανὸν τοῦ οὐρανοῦ χρῶμα καὶ ὁ ἀκτινοβόλος τοῦ ἡλίου δίσκος, ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ δύσις καὶ τὸ μάγον τῆς σελήνης φῶς, αἱ ἀνθόσπαρτοι κοιλάδες καὶ πεδιάδες δὲν ἴσχυσαν νὰ ἀφαρπάσωσιν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀθυμίαν καὶ τὴν διηνεκῆ μελαγχολίαν εἰς ἣν νυχθημερὸν ἡ Ἰάσμη ἐφαίνετο βυθιζομένη· ἀλλ' οὔτε ὁ τρελλὸς ἔρως καὶ ἡ παράφορος ἀφοσίωσις τοῦ ἀτυχοῦς Ἀλκιβιάδου κατώρθωσαν νὰ μεταβάλωσι τὴν ὀσημέραι μαραινομένην τῆς Ἰάσμης καρδίαν. Ὁσάκις ἠρωτᾶτο ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου μετὰ γλυκύτητος καὶ μελαγχολικῶς μειδιῶσα ἀπήντα;

«Οὐδὲν παράπονον ἔχω, καλέ μου Ἀλκιβιάδη».

Ἡμέραν τινὰ δὲν εἶχε δύσει ἐντελῶς ὁ ἥλιος, ἀλλὰ κρυπτόμενος ὄπισθεν τῶν νεφῶν ἔβαφεν αὐτὰ διὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων αὐτοῦ χρωμάτων, ἐνῷ νιφάδες τινὲς χρυσαῖ ἀποσπώμεναι ἐκ τῶν πυρπολουμένων ἐκείνων νεφῶν ἐκυμαίνοντο ἐν γραφικαῖς περιστροφαῖς ἀνὰ τὸ αἴθριον κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ δῶμα. Τὸ θελκτικὸν τοῦτο θέαμα ἀπετέλει σπουδαιοτάτην ἀντίθεσιν πρὸς τὸ μαρασμῶδες καὶ ἀσθενικὸν τῆς νεαρωτάτης Ἰάσμης πρόσωπον, τῆς παλαιούσης πρὸς τὸν θάνατον ὑπὸ τὰ ἀπελπιστικὰ τοῦ συζύγου της δάκρυα, ὑπὸ τοὺς παραφόρους ἐκείνους ἐναγκαλισμοὺς καὶ ὑπὸ τὰ παραληρήματα τῆς ἐν ἀγωνιώδει θλίψει ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου αὐτῆς παρακειμένης μητρὸς της.

Ἡ ψυχὴ τῆς Ἰάσμης δραπέτις τῶν λατρευόντων αὐτήν, εὑρίσκετο σχεδὸν παρὰ τῷ Ὑψίστῳ.

Ἐκπνέουσα δὲ καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν μητέρα της, εἶπε:

«Μὴ ἐμπιστεύησθε εἰς τὰς ἀποφάσεις δεκαοκταετοῦς ἡλικίας ... μῆτέρ μου, ἠπατήθην! ... τὸν Ἀριστείδην ἠγάπων». . . . . .

Ἐν Μυκόνῳ **Εὐαγγελία Κορωναίου.**

ΑΝΑΓΛΥΦΑ ΟΜΗΡΙΚΑ

Ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ σώζεται ἀνάγλυφόν τι λίαν ἀξιοσημείωτον καὶ ὡραῖον, ὅπερ ἐποίησεν ὁ Πριηνεὺς Ἀρχέλαος πρὸς ἀποθέωσιν τοῦ Ὁμήρου. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀναγλύφου κάθηται ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἔχων πρὸ τῶν ποδῶν του τὸν ἀετόν· κάτωθεν αὐτοῦ ἵστανται αἱ ἐνέα Μοῦσαι, ὀλίγον ἀνωτέρω ὁ κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων, δεξιόθεν δὲ ἐπὶ στυλοβάτου ὁ Ἡσίοδος. Εἶτα ἀνελίσσεται ἀλληγορικῶς ἡ ἀποθέωσις τοῦ Ὁμήρου· ὁ ποιητής, καθήμενος ἐπὶ θρόνου μεγαλοπρεποῦς, φέρει ἐν τῇ μιᾷ μὲν χειρὶ σκῆπτρον, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ κυλινδροειδῆ βίβλον· ἀριστερόθεν γονυπετοῦσιν ἡ Ἰλιὰς καὶ ἡ Ὀδύσσεια, ἐκ τοῦ ὄπισθεν δὲ ἡ Οἰκουμένη, ἐν σχήματι παρθένου, στεφανοῖ τὸν ποιητήν, παρ' αὐτῇ δὲ ὁ Χρόνος, ἐπίσης ἐν σχήματι γυναικός, ἔχει ἀνὰ χεῖρας βίβλον εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀθανασίας τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν. Πρὸ τοῦ Ὁμήρου ὑπάρχει βωμός, ἔνθα μέλλει νὰ τελεσθῇ βουθυσία. Ἐκεῖ πλησίον βλέπομεν τὸν Μῦθον, ὡς ἁπλοϊκὸν παῖδα, ἀτενίζοντα μετὰ θάμβους εἰς τὸν ἀποθεούμενον ποιητήν, καὶ τὴν Ἱστορίαν ἐπιχέουσαν εἰς τὴν φλόγα θυμίαμα. Τούτοις ἕπονται ἕτεραι ἀλληγορικαὶ εἰκόνες, ἡ ποίησις, ἡ τραγῳδία, ἡ κωμῳδία, ἐξυμνοῦσαι διὰ χειρῶν ἀνατεταμένων τὸν θειότατον ἀοιδόν, τελευταῖον δὲ προσέρχονται ἡ Φύσις, ἡ Ἀρετή, ἡ Μνήμη, ἡ Πίστις καὶ ἡ Σοφία.

Ἀλλ' ἡ νεωτέρα γραφικὴ ἐξεικόνισε τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως δι' ἑτέρων ἀριστουργημάτων, ἅτινα ἀπεκάλυψαν τὴν δόξαν τοῦ ἐν τῷ «Βρεττανικῷ Μουσείῳ» φυλαττομένου ἀναγλύφου. Ὁ Kaulbach ἐν Βερολίνῳ καὶ ὁ Ingres ἐν Παρισίοις ἀφιέρωσαν εἰς τὴν ἀποθέωσιν τοῦ Ὁμήρου τῆς γραφικῆς αὐτῶν τέχνης τὰ κάλλιστα ἀναθήματα. Ὁ περικλεὴς ἡγεμὼν τῆς λεγομένης συμβολικοϊστορικῆς σχολῆς τῶν Γερμανῶν ζωγράφων, ὁ κοσμητὴς τῶν κολοσσιαίων τοίχων τοῦ ἐν Βερολίνῳ νέου Μουσείου, θελήσας νὰ εἰκονίσῃ τὴν ἀκμὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δηλ. τὴν ἀκμὴν τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ ὑφ' ὅλας αὐτοῦ τὰς φάσεις, κατ' ἐξοχὴν δέ, ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ θρησκευτικήν, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ στοιχειώδης ἀρχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ βίου, ἔγραψε τὴν ἀποθέωσιν τοῦ Ὁμήρου. Ὁ θεῖος ποιητὴς εἶνε λοιπὸν τὸ ἰδεῶδες καὶ ὑλικὸν κέντρον ὅλης τῆς συνθέσεως. Πελαγίσας ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς Κυμαίας Σιβύλλης, τῆς συμβολικῶς ἐκπροσωπούσης ἐν τῇ γραφῇ ταύτῃ τὰς παναρχαίας δημώδεις παραδόσεις, ὁ Ὅμηρος ἀποβαίνει εἰς τὴν διαγελῶσαν παραλίαν τῆς Ἰωνίας. Οἱ ἥρωες, οἱ ποιηταί, οἱ φιλόσοφοι, οἱ καλλιτέχναι τῆς Ἑλλάδος προσέρχονται τότε παρ' αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ εὐλαβείας ὅπως ἀκούσωσι τὴν θεσπέσιον μολπήν, δι' ἧς ἀνέτειλεν ἡ ἠὼς τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐκεῖ ὁ «πρῶτος ἐν ποιηταῖς» Αἰσχύλος, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς τραγικῆς λύρας του, ἐκεῖ ὁ μελίῤῥυτος καὶ φιλόμηρος Σοφοκλῆς, ἐκεῖ ὁ «μισογύνης» Εὐριπίδης, ἐκεῖ ὁ εὐτράπελος Ἀριστοφάνης, ὁ ὑψιπέτης Πίνδαρος, ὁ Μιλτιάδης, ὁ Περικλῆς, ὁ Ἀλκιβιάδης. Ἐκεῖ ἄνω φαίνεται ὅμιλος κυνηγῶν, ποιμένων, ἁλιέων καὶ μαχητῶν, ἐκπροσωπούντων καὶ τούτων συμβολικῶς τὸν δῆμον, τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ ὁ Σόλων, προκύπτων μετὰ προσοχῆς ἵνα ἀκούσῃ τὴν Ὁμήρειον ᾠδήν· ἐκεῖ ὁ μέγας ἀντιπρόσωπος τῆς ἑλληνικῆς τέχνης Φειδίας, ἀνατείνων ἐκπληκτικῶς τὸ βλέμμα εἰς τὸν θεῖον ἐποποιόν. Καταβαίνουσιν ἐπὶ τέλους καὶ οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ ἐπὶ τῆς Ἴριδος· ἐν πρώτοις αἱ τρεῖς χάριτες, προπορευομένου τοῦ Ἔρωτος, εἶτα αἱ ἐνέα Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες, ὁδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ μουσηγέτου Ἀπόλλωνος· ὁ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶντε, ὁ ὑψιβρεμέτης Ζεὺς ἔχων παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ τὴν ἀμείλικτον Ἥραν, ὁ τῶν θεῶν διάκτορος Ἑρμῆς καὶ ἡ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν. Ἀλλὰ τοὺς φθόγγους τοῦ Ὁμήρου δὲν ἤκουσαν μόνον οἱ τὰ δώματα τοῦ νιφόεντος Ὀλύμπου ἔχοντες θεοί. Ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης ἀναδύεται ἡ ἀργυρόπεζα Θέτις, ἡ τὸν μινυνθάδιον Ἀχιλλέα τεκοῦσα καὶ θανόντα ἀποκλαίουσα καὶ τοῦ μεγαλωνύμου Νηρέως αἱ ἐνάλιαι θυγατέρες. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ κατοπληκτικοῦ τούτου θεάματος, ἔνθα ἐγκατοπτρίζονται ἡ θρησκεία, ἡ τέχνη, ἡ ἐπιστήμη καὶ ὁ βίος τῶν Ἑλλήνων, λάμπει, ὡς ὁ ἥλιος, ἡ ἀξιάγαστος φυσιογνωμία τοῦ Ὁμήρου, ζείδωρον οἴγλην κύκλῳ αὐτῆς ἀπαστράπτουσα.

Καὶ τῆς γραφίδος τοῦ Γάλλου ζωγράφου τὸ καλλιτέχνημα εἶνε ὡσαύτως θαυμασμοῦ ἄξιον. Ὁ μὲν Kaulbach προέθετο νὰ παραστήσῃ διὰ τῆς ἀποθεώσεως τοῦ Ὁμήρου τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς Ἑλλάδος σημασίαν, ὁ δὲ Ingres ἠθέλησε ν' ἀναδείξῃ τὸν Ὅμηρον παγκόσμιον ποιητήν. Ἐν τῷ πίνακι τοῦ Γάλλου ἀριστοτέχνου, ὁ Ὅμηρος κάθηται ἐπίσης ἐπὶ θρόνου, βαστάζων χρυσοῦν σκῆπτρον, στεφανούμενος ὑπὸ τῆς φήμης, καὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν δύο θυγατέρων του, τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσείας. Ἐκεῖ βλέπεις δεξιόθεν τὸν Τήϊον Ἀνακρέοντα, φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν Ἔρωτα· τὸν Ἰκτῖνον, κρατοῦντα τὸν κανόνα τοῦ ἀρχιτέκτονος, καὶ τὸν Παυσανίαν, φέροντα τὴν ὁδοιπορικὴν βακτηρίαν. Ἐξ εὐωνύμων, τοὺς τρεῖς τραγικούς, τὸν Ἡρόδοτον, τὸν Ἀπελλῆν, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Ἀλέξανδρον, τὸν Καίσαρα, τὸν Αὔγουστον, τὸν Μαικήναν, καὶ σύμπασαν τὴν χορείαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς κατὰ τὸν πεντακαιδέκατον αἰῶνα ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων. Ἐκεῖ βλέπεις τὸν Ἀπελλῆν, ὁδηγοῦντα διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ῥαφαὴλ πρὸς τὸν «ὕπατον τῶν ποιητῶν» ἐκεῖ τὸν Οὐϊργίλιον εἰσάγοντα τὸν Δάντην εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ὁ Kaulach ἐζωγράφισε τὸν Ὅμηρον ὡς ἡγεμόνα τοῦ ἑλληνιμοῦ, ὁ δὲ Ingres ἐποίησε τὴν τοῦ Ὁμήρου ἀποθέωσιν ὡς ἀποθέωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Δ. Θ.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΞΕΔΔΕΔΦΗΣ ΜΟΥ ΛΙΤΣΑΣ

(Ἀκροστιχές)

Λευκὰ λουλούδια σὰν καὶ σέ, ῥόδα ὠχρὰ καὶ ἴα
συνέλεξα μὲ δάκρυα σήμερα τὴν αὐγοῦλα
γιὰ τὴ χρυσῆ σου τὴ γιορτὴ
καὶ ἐκ καρδίας εὔχομαι σὰν τὴν ἀγνὴ δροσοῦλα,
νὰ σὲ θωπεύῃ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία
παιδί μου, Λίτσα λατρευτή.

Ἰδοὺ στοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ τὰ μυριοευτυχισμένα
ποῦ στὰ κλωνάρια τάνθηρὰ λαλοῦν εὐτυχισμένα
εἶπα νάρθοῦν νὰ σ' εὐχηθοῦν,
μὲ τὸ γλυκύ των λάλημα τοὺς πόθους μου νὰ ψάλλουν
οἵτινες, ἀγγελοῦδι μου, αἰώνια ἀναθάλλουν
πιστὰ σὲ χαιρετοῦν.

Τὰ κάλλη σου τὰ παιδικά, εἶπα εἰς τὸ ῥυάκι
μὲ τὰ κρυστάλλινα νερὰ τοῦ ῥοῦ του νὰ ῥαντίζῃ
κάθε γιορτή σου ποθητή,
εἶπα στὴν πούλια τὴ χρυσῆ, ἀγνό μου λουλουδάκι,
νὰ σοῦ εἰπῇ πῶς μιὰ ψυχὴ μὲ σὲ πανηγυρίζει
στὴ χαρωπή σου τελετή.

Στοὺς θρόνους των, Λιτσάκι μου, τὰ Χερουβεὶμ τονίζουν
ᾄσμα φαιδρόν, ἀγγελικὸν σὰν τὴ λευκὴ ψυχή σου
ἐκεῖ ἐν οὐρανοῖς,
τ' ἀηδόνια τὰ ἠδύλαλα στὸν Πλάστην ψιθυρίζουν
τὴν πάναγνόν των δέησιν: « νὰ εἶναι ἡ ζωή σου
εὑρεῖα εὐανθής.

Ἄμποτε, ἀγγελοῦδί μου, μικρό, χαριτωμένο
νὰ ζήσῃς χρόνια πάμπολλα καὶ στὸ περπάτημά σου
νὰ βρίσκῃς κρίνου εὐωδιά,
τὸ προσωπάκι σου τ' ἀγνό, τὸ μυριοστολισμένο
νὰ ἑορτάζῃ ἀνθηρὸ τ' ὡραῖον ὄνομά σου
σοὶ εὔχεται, Λιτσάκι μου, ἡ νέα μου καρδιά.

Μυκόνῳ 25 Μαρτίου **Εὐαγγελία Π. Κορωναίου.**

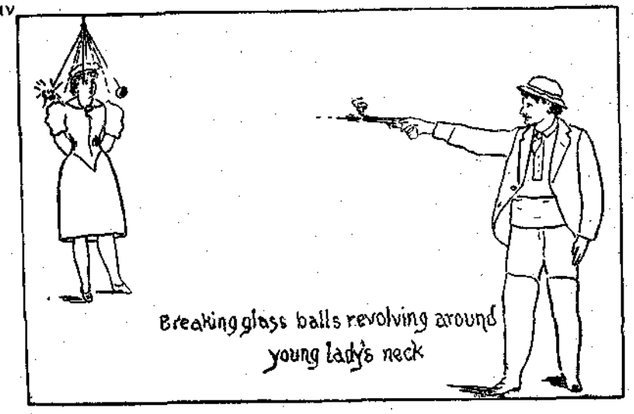

ΘΙΑΣΟΣ ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ — ΚΑΡΑΟΒΛΑΧ

Ἐν τῷ κομψοτάτῳ θεάτρῳ τοῦ «Πολυθεάματος» πρῴην Κωμωδιῶν, ἐγκατέστη ἰσχάτως ὁ κάλλιστα κατηρτισμένος θίασος οὗτος ὅστις, μέχρι τοῦδε ἔδωκε ἀξιολόγους παραστάσεις καὶ ἔργα ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς ἑλληνικῆς -εὐφυολογίας. Θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ παρέχων τῷ ἑλληνικῷ κοινῷ τὴν διδαχὴν τῶν ἀριστουργημάτων τούτων ἐνταῦθα καὶ διαχέων ἄπλετον τὸν γέλωτα τοῖς πολεπληθέσει θεαταῖς του μέχρι λήξεως τῆς χειμερινῆς ἐποχῆς, ὅτε θὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ ἐξωρικόν.

Ὁ θίασος ὁ' οὗτος συμβληθεὶς καὶ μετὰ τοῦ περιφήμου ἕλληνος σκοπευτοῦ κ. Λώρῃ καὶ τῆς ἐπίσης ἐπιτηδειοτάτης ἀμερικανίδος σκοπευτρίας Ἀλτίνας, οὗς ἅπας ὁ εὐρωπαϊκὸς κόσμος ἐθαύμασε ἰδίᾳ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, εἰς τὰς παραστάσεις τῶν ὁποίων ὁ στρατιωτικὸς καὶ ναυτικὸς ἐκεῖσε κόσμος ἐπανειλημένως ἐν σώματι παρίστατο, καὶ ὁ τύπος ὅλος ὁμοθυμαδὸν ἐπῄνεσε διὰ τὴν ἀπίστευτον σκοπευτικὴν δεινότητά των, παρέχει ἡμῖν καθ' ἑκάστην τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθῶμεν τὴν ἐξέλιξιν τῶν θαυμασίων καὶ ἀνηκούστων αὐτῶν σκοπευτικῶν ἐκτελέσεων, ἃς ὁμολογουμένως μέχρι τοῦδε οὐδεὶς εὐρωπαῖος ἔσχε τὴν ἱκανότητα τοσοῦτον ἐπιτυχῶς καὶ δημοσίᾳ νὰ ἐπιδείξῃ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ δημοσιεύομεν σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Λώρῃ, ἕλληνος ἐκ Τριπόλεως καὶ τῆς δε-

σποινίδος 'Αλτίνας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ὁποίας στρέφεται στέφανος φέρων ὠά, ἄτινα διὰ τοῦ ὅπλου του ὁ κ. Λώρης θυμασίως πυροβολεῖ καὶ κατασυντρίβει.

Φ. Π.

ΤΩ ΘΕΙΩ ΜΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΩ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΩ

Ἄχ ὦ θεῖε, τί ἔχεις καὶ κλίνεις ;
Ἀποκρίσου, ἐγὼ σὲ καλῶ
Πῶς τὴν χεῖρα νὰ πέσῃ ἀφήνεις ;
Δὲν κινεῖσαι ; θερμῶς σὲ φιλῶ.
Δὲν ἀνοίγεις τὸ ὄμμα σου πλέον !
Ὦ τί ἔχεις καὶ εἶσαι ψυχρός ;
Δὲν μὲ βλέπεις ; ἐδῶ εἶμαι κλαίων
Δὲν λαλεῖς ; μήπως εἶσαι νεκρός ;
Θεῖε θεῖε, κινήσου, ὁμίλει,
Διατὶ σιωπᾷς παντελῶς ;
Πολλὴν ὥραν σὲ κράζουν τὰ χείλη
Μίαν λέξιν εἰπέ μου ἁπλῶς.
Εἰς τ' ὡραῖον σου μέτωπον κλίνων,
Τοὺς κλειστούς σου φιλῶ ὀφθαλμούς.
Δὲν ἀκούεις τοῦ στήθους τὸ θρῆνον
Τοὺς θερμοὺς τῶν δακρύων ἀτμούς.
Ἐγὼ εἶμαι ἐνταῦθα, σιμά σου,
Κύτταξέ με, ἰδέ, σ' ἀγαπῶ
Ὄρθιος μεῖνε, θεῖε μου, στάσου
Ἄπειρα ἔχω, ἵνα σ' εἰπῶ.
Ἀπὸ ὅλους ὁ μόνος γνωρίζω
Τῆς ψυχῆς σου τὰς θείας ὁρμάς,
Δι' αὐτὸ καὶ ποθῶ καὶ ἐλπίζω
Νά μ' ἀκούσῃς ὀλίγας στιγμάς.
Τὴν ζωήν μου εἰς σέ δὲν ὀφείλω.
Ἀδελφοῦ υἱὸς ἦμην ἁπλῶς,
Χρεωστῶ πλὴν παντοῦ ν' ἀναγγείλω
Ὅτ' ὑπῆρξες πατήρ μου καλῶς.
Ἐκ πολὺ τρυφερᾶς ἡλικίας
Μὲ παρέλαβες κ' εἶχες σφοδρὰς
Δι' ἐμὲ ἐν τῷ βίῳ ἀνίας
Κ' ἐνοχλήσεις πολλάκις πικράς.
Ἐμερίμνας ὁπόταν βαρεῖα
Μὲ προσέβαλε νόσων πνοή,
Ὅτε κίνδυνον εἶχ' ἡ ὑγεία
Κ' ἠπειλεῖτο δεινῶς ἡ ζωή.
Εὐεργέτης, προστάτης μου εἶσαι,
Ὅ,τι εἶμαι εἰς σὲ χρεωστῶ
Ἀλλὰ ἤδη νεκρὸς σὺ μὲν κεῖσαι,
Ἐγὼ ὅμως ὑπάρχω, σκιρτῶ.
Ἄχ, ὦ θεῖε, δὲν εἶμαι ἀγνώμων
Διὰ σὲ συγκινοῦμαι, πονῶ,
Ἀλλ' ὑπείκεις εἰς ἄγριον νόμον,
Καὶ ματαίως στενάζω, θρηνῶ.
Ἂν τὸ δάκρυ, ὁ πόνος ἡ θλίψις,
Μιᾶς ὥρας παρεῖχον πνοήν,
Δὲν θά σ' ἄφηνα, ὄχι, νὰ κρύψῃς
Εἰς μνημεῖον ψυχρὸν τὴν ζωήν.
Ἀλλ' ἀμείλικτος εἶνε ἡ φύσις
Καὶ ἀστόργως συχνὰ ἐνεργεῖ.
Προσφιλεῖς καταθραύει ἀλύσεις,
Ὡς νὰ ἦτον ὀλέθρου ὀργή.
Σὲ συνέτριψεν, οἴμοι, ὁ χρόνος
Ὡς ἡ λαῖλαψ συντρίβει τὴν δρῦν,
Κ' εἰς τὸν κόσμον ἀπέμεινα μόνος,
Νὰ διέλθω χειμῶνα βαρύν
Ἀλλ' ἐλπίζω εἰς τόσας θυέλλας
Ἰσχυρὰ νὰ μοῦ εἶσαι ἀσπίς,
Τῆς ψυχῆς σου τὸ πάγκαλον σέλας
Τῆς ζωῆς μου νὰ γίνῃ κρηπίς.
Καὶ τὸ πλήρωμα ὅταν σημάνῃ,
Ὅταν πνεύσῃ βορρᾶς παγερὸς
Καὶ τὸ ἄνθος τοῦ βίου μαράνῃ,
Ὅπου εἶσαι νὰ πέσω νεκρός.
Ἤκουσες θεῖε ὑπάγε τώρα
Ἐκπληρῶν τὴν κοινὴν ὀφειλήν,
Ἐν τῇ πρώτῃ μητρώᾳ μας χώρᾳ
Μακαρίαν νὰ εὕρῃς αὐλήν.
Ἐκεῖ μένων εἰς ἄδυτον ρεῦμα
Ἐνθυμοῦ ὅτι εἶμαι ἐδῶ,
Ἀναμένων τῆς μοίρας τὸ νεῦμα,
Ἵνα πάλιν ἐγγύθεν ἰδῶ,
Εὐεργέτης θεὸς νὰ μοῦ γίνῃς
Ὅταν ἄπνουν ἐμὲ καὶ ψυχρόν,
Τὴν θερμήν σου ἀγκάλην θὰ τείνῃς
Τρυφερῶς νὰ μὲ σφίγξῃς νεκρόν.

Ἀργοστολιῷ 4 Φεβρουαρίου 1896

Π. Ι. Μαυροκέφαλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ"

Ἐ. Κ. Μύκονον. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφούμεθα. — Ἰ. Α. Βάρναν. Διεύθυνσις ἠλλάγη. Ἔχει καλῶς.— Π. Δ. Παρισίους. Συγχαιρόμεθα ἀπὸ καρδίας. Ἐμμείνατε. Βιβλίον δὲν ἐλάβομεν. Ἤδη περίττὸν πλέον. Γράφομεν καὶ ταχυδρομικῶς. — Ν. Ν. Βόλον. Ἐλήφθησαν χρήματα καὶ ἀποδείδεις. Ἐγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Ζητούμενα φύλλα ἀπεστείλαμεν. — Ἀ. Ἀ. Ἀργοστόλιον. Τεύχη Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων σᾶς ἀπεστείλαμεν. — Π. Κ. Ναύπλιον. Χρήματα καὶ ἀποδείξεις ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Ἠ. Ε. Ρουχτσούκιον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἐδόθη κομιστῇ. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Ο. Βάρναν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαρίστως φύλλον ἀποστέλλεται ὑμῖν. — Γ. Β. Λ, Κέρκυραν. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν.. Σᾶς ἐνεγράψαμεν. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν. — Ν. Γ. Σιστόβιον.. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ταχυδρομικῶς γράφομεν καὶ ἀποστέλλομεν βιβλία. — Δ. Σ. Πορτ-Σαΐδ. Ταχυδρομικῶς ἀπεστείλαμεν τεύχη καὶ φύλλα. — Κ. Λ. Βράϊλα. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν. Γράφομεν. — Θ. Ψ. Μιτυλήνην. Ἕνεκα πολλῶν ἀσχολιῶν ἐβραδύναμεν ἀπαντήσωμεν. Ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς καὶ ἀπεστείλαμεν ἀποδείξεις. —Σ. Μ. Γιούργεβον. Δῶρον ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς. — Π. Μ. Κώνσπολιν Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς γράφομεν. — Γ. Π. Βατιλήν Κύπρου. Συγγνώμην διὰ βραδύτητα. Θὰ φροντίσωμεν. — Ι. Δ. Θήραν. Ἐπιστολὴ καὶ οἶνος ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. — Ν. Κ. Πάτρας Ἐπιστολὴ καὶ ἀποδείξεις ἐλήφθηταν. Ἔχει καλῶς. Θὰ σταλῇ ὑμῖν τόμος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΙΩΑΝΝΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ

Ἀθῆναι ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθμ. 10 Ἀθῆναι

Πάροδος Εὐαγγελιστρίας

JEAN TH. JOANNIDES

CHIRURGIEN—DENDISTE

Athènes Rue d'Hermes No 10 Athènes

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

Ὁλόκληρος ὀδοντοστοιχία ἄνω καὶ κάτω σιαγόνος.	Δραχ.	100
Ἕκαστος τεχνητὸς ὀδοῦς.	»	5
Ἑκάστη ἐνσφράγισις.	»	5
διὰ χρυσοῦ.	»	10
Ἐξαγωγὴ ὀδόντος ἢ ῥίζης	»	3
Καθαρισμὸς ὀδόντων	»	5

Θεραπεῖαι στόματος καὶ οὐλων δωρεάν, ὡς ἐπίσης δίδονται ὁδηγίαι περὶ συντηρήσεως στόματος, οὐλων καὶ ὀδόντων.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁδὸς Ἑρμοῦ, εἴσοδος ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας 10.

ΣΗΜ. Πᾶσα ἐργασία ἐκτελεῖται ἐπιστημονικὸς καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς πάντοτε ἀκριβείας καὶ στερεότητος.